

VESELO POPOLDNE

Za Bežigradom imamo konjske dirke in — konjsko mesnico

Na ljubljanskem hipodromu v Stožicah je vsako leto vrsta konjeniških prireditev, ki privabljajo vse več gledalcev. Čeprav je v Ljubljani nogometna tekma ali kak drug športni dogodek, pride v Stožice tudi po nekaj tisoč gledalcev, ki se zlasti ob sončnem vremenu tamkaj prav dobro zabavajo.

Vprašanje je seveda, zakaj ti ljudje prihajajo? Da se v splošnem pomanjkanju mesa naužijejo pogleda na premikajoče se gmote mesa (beri konje) ali pa zaradi športnega užitka? Druga možnost razlage pa je tale: konjeniške prireditve so vedno nekaj več kot le športno srečanje lastnikov in vodij konj, saj gre tu tudi za stave, ki vedno najdejo dovolj privržencev. Strokovnjaki in polstrokovnjaki vse pogosteje stavijo na tega ali onega konja in potem držijo fige, pesti ali karkoli že in po malem grizejo nohte, ko vidijo, da njihov šampion ostaja zadaj — s tem pa tudi »astronomskaa

vsota na stavi odide za vedno...

Zadnja konjeniška prireditev v tej sezoni ni bila izjema glede obiska. Kljub oblakom, ki so se grozljivo kopičili nad hipodromom, so se gledalci že pred pričetkom pridno zbirali in brž razočarano ugotovili, da tokrat z volom ne bo nič. Nekajkrat so letos že spekli celega vola — vrteti so ga pričeli že zjutraj — in potem je popoldne skoraj vsak prišel na svoj račun. Kar veslje je bilo pogledati gledalce sijočih obrazov, ki so ob slasnem mesu ter hladni pijači navadno pozabili na glavni vzrok obiska — konjske dirke — malo bolj žalosten pa je bil kako uro ali dve kasneje pogled na vola, ki je vse bolj kazal belino svojih kosti.

Tokrat z volom — pečenim — ni bilo nič, zato pa so stale stojnice s pijačo in hrano — hrane pa je kaj kmalu zmanjkalo. Presenetljivo, kajne, da se gostinci enkrat ustejejo v svojo škodo in pri-

pravijo premalo »materialaa«. Cene so bile namreč kar solidne, vendar se v nedeljo popoldne za to nihče ne zme-

ni. Nekateri so se znašli še bolje. Na naravni strmini ob hipodromu so pripravili kar prave piknike — postavili stole, privlekli na dan nekaj hrane in pijače, od časa do časa vrgli oko na dirkališče in tu je bilo prijetno popoldne.

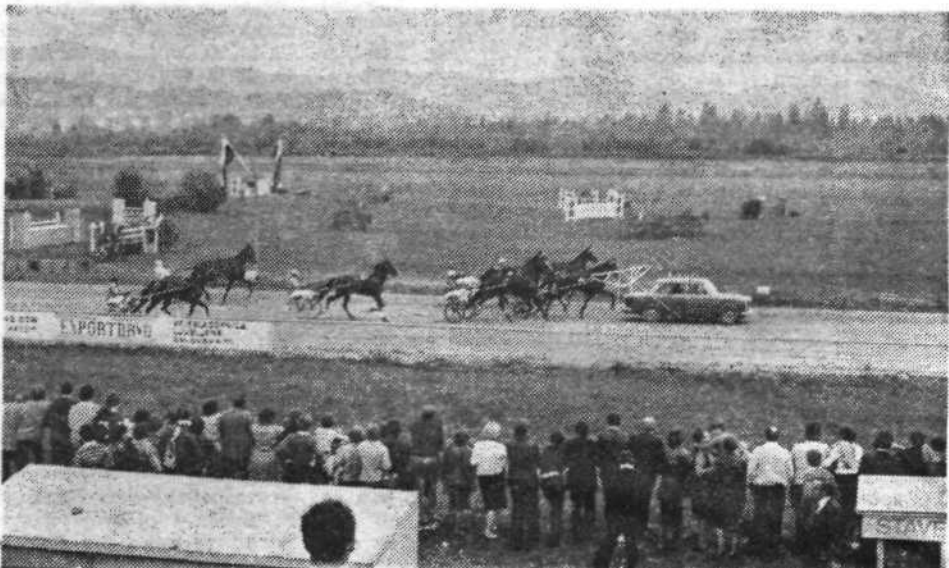
Včeraj so ga popestrili tudi miličniki, ki so s svojo novo pridobitvijo — konji seveda — paradržali sem ter tja in pokazali, kaj v prihodnje čaka tiste hitronoge občane, ki so doslej uhajali pred močmi postave tjakaj, kjer avtomobili niso mogli. Konji imajo precej večji radij gibanja...

Navsezadnje niti ni najbolj pomembno, kdo vse je v nedeljo zmagoval. Važno je, da je bilo nekaj sto ljudi zadovoljnih, da so preživeli prijetno nedeljsko popoldne in da bodo še prišli...

Tudi stave privabljajo precej ljudi. Najbolj prijetno je gledati tiste, ki so stavili, kako potem spremljajo dirko. Pred startom najprej okolici na dolgo in široko razlagajo, kako bo njihov konj presenetil, nato ob startu nenadoma utihnejo, sem ter tja še kriknejo in potem je vsega konec. Izgubili so. Ampak, izgovor se vedno najde.

»Saj sem vam rekel,« pa pravi tisti, ki je stavil na zmagovalca in si oddahne. Njegova čast konjskega poznavalca je rešena...

Novost v Ljubljani je tudi avtostart — konji tečejo za avtomobilom, ki povečuje hitrost in po kakih dvesto metrih da znak za start. Tako dosegajo precej boljše čase in zato se rekordir kar naprej vrste. Se boljše čase na tekmovanjih in lepše čase za konjeniški šport pa si obetajo v prihodnji sezoni, ko naj bi ljubljanski hipodrom prerasel v osrednji republiški tovrstni objekt.

Vsi si radi ogledajo tudi tekmovanje v preskakovanju zaprek. Ne le zaradi domačinke Alenke Keršičeve, ki s Faraonom redno zmaga, ampak tudi zaradi komičnih situacij, ko hoče jezdec eno, konj pa drugo. Tako je zadnjič konj pred vodnim jarkom nenadoma obstal, neizkušeni jahač pa je meni nič, tebi nič poletel na glavo v vodo...

Stojnice, kjer so prodajali jedajo in pijačo, so imele kar precej obiskovalcev. Zato je tudi razumljivo, da je eden obiskovalcev na vprašanje, kaj mu je bilo na prireditvi (v zvezi s konji) najbolj všeč, odgovoril: »Konjske hrenovke!« Žal jih je kmalu zmanjkalo.

ANKETA

Šola je lepa

Kaj menijo prvošolčki o osnovni šoli Borisa Zihlerla

Razpoloženje v novi osnovni šoli Borisa Zihlerla je zares prijetno. Otroci so veseli in ko sem vstopil v prvi c razred in jih povprašal, kako jim je všeč, so vsi v en glas odgovorili: »Šola je lepa!«

Njihova učiteljica, Marjana Habjanič, mi je povedala, da so otrokom razložili, da so denar za šolo prispevali prav vsi prebivalci Ljubljane, torej tudi njihovi starši, zato jo otroci radi imenujejo »naša šola«. »Sicer pa so pogoj dela tu zelo dobri, kljub temu, da še ni vse nared,« je dejala. »Otroci radi prihajajo v to lepo, sončno šolo in prepričana sem, da bodo starši, ki si bodo šolo ogledali, brez pomislekov glasovali tudi za drugi samoprispevek in s tem omogočili še ostalim ljubljanskim otrokom podobne pogoje za učenje.«

Otroci so bili seveda razpoloženi in kar takoj pripravljivi za pogovor. Brez sramežljivosti so mi hiteli takole pripovedovati:

Aleš: »Lepa je ta šola, ker je nova. Učimo se črke in malo matematike.«

Marko: »Hodil sem že v vrtec tu zraven, zato grem zdaj sam v šolo, saj mi ni treba čez kako prometno cesto. Če ne bi bil v šoli, bi mi bilo doma dolgčas, tu pa je lepo, ker se tudi veliko naučimo.«

Ivo: »Jaz bi pa rad, da stene ne bi bile rumene, ampak bi mi bile bolj všeč svetlo modre barve. Vseeno je šola lepa, zato se tudi raje učimo.«

Andrej: »Mislim sem, da bo tudi ta šola imela bazen, tako kot ga ima šola Borisa Kidriča. Nič hudega, če ga nima, saj vseeno radi hodimo v šolo. Tu imam tudi več prijateljev

kot v Savskem naselju.«

Darja: »Kojaj sem čakala, da se bo začel pouk, ker sem vedela, da bomo dobili novo šolo. Stanujem blizu, zato sem jo prišla večkrat pogledati, ko so jo gradili...«

Erik: »Najbolj mi je všeč, ker se v šoli veliko naučimo. Saj sem hodil že v malo šolo, ampak zdaj je še bolje. Malo se tudi igramo, drugače pa je to čisto »ta prava« šola. Nič nam ni dolgčas, saj se moramo tudi učiti. Ker imamo novo šolo, nam to ni težko.«

Andrejka: »Šola mi je všeč, ker gremo lahko tudi na vrt in se tam igramo. V šoli sem ves dan in napišem vse domače naloge že v varstvu.«

Tanja: »Učiteljica ni stroga in se včasih tudi igra z nami, zato nam ni dolgčas. Šola je lepa, ker je nova.«

Tako so mi torej povedali otroci, ki se v novi šoli res dobro počutijo. Takoj pa se je zvalil tudi hišnik Rasim Bajrić, ki šolo pozna kot samega sebe. Prej je bil namreč zaposlen pri gradbenem podjetju Jesenice, ki je gradilo šolo, potem pa se mu je prijubila, tako da je ostal tu za hišnika:

»Zdaj imamo seveda še veliko dela, saj so v šoli ves čas obrtniki, tako da smo vsi skupaj precej utrujeni. Moram reči, da se odlično razumem z vsemi učitelji, ki so tudi veliko naredili, da smo lahko pričeli s poukom. Šola je zelo lepa, zlasti so prijetne barve, ki so žive, take, ki vzbujajo delavnost, radost, veselje otrok.

Ljubljanci so lahko ponosni nase, da so se odločili za samoprispevek.«

LJUBLJANSKI MOZAIK

UVOZ UČIL

Slovensko tržišče je za izdelavo določenih vrst učil premajhno. Skoraj 80 odstotkov vseh učil tako uvažamo, predvsem iz Sovjetske zveze. Nemške demokratične republike, Madžarske in Češkoslovaške. Aparate za fiziko in magnetofone smo nekaj časa uvažali tudi iz zahodnoevropskih držav in ZDA. Če bi nekatera učila sami proizvajali, bi bila predraga. Veliki zemljevid v slovenskem jeziku bi stal najmanj 1000 din, ker pa ga tiskamo v srbohrvatskem jeziku, stane le okrog 300 din. Seveda imamo tudi pri nas podjetja, ki proizvajajo učila. Tako je na primer Vega znana po vsej Evropi, tu pa so še Sava film, DZD in drugi. V naši državi se bo splašalo izdelovati učila šele takrat, ko bo za vso državo veljal enoten učni program.

PREMALO LEŽIŠČ

Sprejemna pisarna študentskih domov je letos dobila 1308 pravočasno oddanih prošenj. Sprejeli so lahko le 870 študentov, vsi ostali prosilci pa si bodo morali poiskati privatna stanovanja. Končno le konec oktobra, ko se iztečejo vpisni roki na fakultetah.

V študentskih domovih je zaenkrat 2670 ležišč, kar pa ne zadošča vse več-

jim potrebam. V načrtu je gradnja novega bloka, ki bo vsaj delno rešil vsakoletno stanovanjsko stisko študentov.

BREZ AVTOBUSNIH PASOV

Delavci ljubljanskega komunalnega podjetja so pred dnevi z belo črto prevlekli rumene črte, ki so označevale avtobusni pas na vzhodni strani Titove ceste od Bavarskega dvora do Gospodarskega razstavišča. To ne pomeni ukinitve rumenih pasov, saj bodo le-ti še nadalje ostali. Le ta del, ki so ga prekri- li z belo barvo, avtobusom ni več potreben, saj prevelike gneče na temodseku nikoli ni.

PODALJŠANA AVTOBUSNA PROGA

Viator TOZD Mestni potniški promet je sklenil s prvim oktobrom podaljšati progo 18 od Bavarskega dvora do Krima na Dolenjski cesti. Nova proga bo torej potekala od Krima preko Bavarskega dvora do tovarne Lek. Avtobusi bodo vozili vsakih osem minut ob prometnih konicah, drugače pa vsakih 20 minut. Če upoštevamo še progo 3, potem bodo imeli potniki avtobus od Krima do Šiške vsake štiri minute.